

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 30. sušca 1888.

List 13.

Veliki petek.

Serce groze težko bije,
Temni plašč nebó pokrije,
Solnce zlato otemnelo,
Se sterčenje splošno vnelo.

Zemlja grozno se potrese,
Grobov krila proč odnese;
Mertvih trupel mnogo vstalo,
V templju počí zaginjalo!

Vsa narava omedljuje,
Jók in stók se razleguje;
Zemlja in nebo žaluje;
Greh hudobni vse to kuje.

Jezus Kralj, Gospod vesoljni
Pije kelih žali polni,
Na Kalvariji umira,
Sulica serce odpira.

Človek! kaj ga je umorilo?
Serce tvoje greh ljubilo,
Čednosti pa je zaterlo,
Sebi brezno je odperlo.

Za-te terpel, za-te molil,
V smert na križu je privolil,
Odrešenje je doveršil
In veží peklà prekeršil.

Grešnik, si ljubezen večo
Videl kedaj, bolj plamtečo?
Kaj pa ti ji povračuješ?
Žalost z grehom ji še snuješ.

Če kristjan si to pomisli —
Glas si v serce živo vtisni,
Ki ti s križa kliče milo:
O da grehu bi odbilo!

Z Magdaleno britko jokaj,
Že iz greha se izkopaj;
V zakramentu še pokore
Se očistiti zamore.

Jezus! ki za nas si umiral,
S tim nebesa nam odpiral;
Nam ljubezen daj spoznati,
In za grehe zadost'vati!

Grehi res so te križali,
Greh te naš danès še zali;
A usmiljenje nezmérno
Dušo bo otelo verno.

R—v—n.

Vstajenje.

Oj zgini noč, prisijaj dan vstajenja!
O vstani Jezus, moj Zveličar ljubi,
Da moja duša rane ti poljubi,
Hvaležna, rešena zdaj pogubljenja.

Glej! v Golgato, hrib smertnega terpljenja, —
Presvitli zor tje h križu solnce snubi,
Kjer dal življenje za-me — zvest obljudi —
Je sladki Jezus, večni vir življenje.

Je v begu straža — rajski sèl prihaja,
In — Aleluja! slava: — Jezus vstaja —
Častitljivo, v bliščobi neizrečeni!

O naj s Teboj jaz revež z greha vstanem.
Od tebe se, moj Jozus! več ne ganem,
Skazúj mi milost, kakor Magdaleni. —

Radoslav.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

IV. Don Bosko v bolezni.

Vsled silnega napora se je bilo Boskovo zdravje jako pokerhalo. Zdravniki so mu svetovali, da naj za-
pusti za dalj časa mesto ter se podá venkaj na deželo,
kjer bi si vterdil svoje oslajljeno telo. Ali serce mu

ni dalo, da bi se ločil od svoje mlade družine. Toda nazadnje je bil k temu primoran.

Šel je domú v svoj rojstni kraj — v Becchi (r. Beki). Ali še celo tamkaj si ni dal mirú in počitka. Dečki iz mest so vedno prihajali k njemu — obiskavat svojega bolnega očeta. Bosko jih ni mogel odgnati. Kako neki, saj je videl, kako ga ljubijo in kako molijo zanj. Opravljali so devetdnevne v čast M. B., da bi mili Bog kmalu povernil ljubo zdravje njihovemu do-brotniku. Kedar so prišli v Becchi, ostali so tamkaj po več dni, da je postal celo na Boskovem domu majhen oratorij. Otroci so ga jako pogrešali v Torinu; zato je jeden rekel: „Ali se vernite v Torin, ali pa bomo ves oratorij prenesli semkaj v Becchi.“ Tudi Bosku je bilo dolg čas, ker ni mogel gledati in zbirati okrog sebe teh živahnih dečkov. Ko mu je nadškof torinski svetoval, da naj ostane celo leto na deželi, odgovoril mu je: „Pustite me tjakaj, kamor me Bog kliče! Ako Gospod hoče, ohranil mi bo zdravje. Sicer pa — mi življenje moje ni dražje kakor moja služba. Ali bi mar ne spolnil svoje naloge, da umerjem službe mladini?“ — Ljubezen do otročičev ga je gnala, da je ob sobotnih večerih se vračal nazaj v Torin. Tamkaj je spovedoval in v nedeljo opravljal božjo službo.

Jednoč se je med potjo hudo prehladil (l. 1846).

Dobil je pljučnico. Nevarnost je bila velika; sami zdravniki so obupali.

Neko noč — pričakovali so, da bo zadnja — reče Don Borelli, ki je bil pri bolniku: „Don Bosko! prosite vendar Boga, da ozdravite.“ —

Bosko noče: „Vdati se moramo v božjo voljo, Bog bode naredil po svoji previdnosti, kar je prav.“

„Ali,“ odverne Borelli, „vendar ne smete tako zapustiti svojih otročičev; prosim vas še enkrat, v imenu vaših otročičev vas prosim: prosite Boga za zdravje!“

Tedaj je Bosko spregovoril po tihem: „Da, Gospod! ako je volja tvoja, prosim te, naj ozdravim! Non recuso labore!“ (Ne branim se dela.)

„Zmaga je naša!“ vsklikne takoj Borelli, „ne dvomim, da ne bi ozdraveli.“

Vže drugi dan se je obrnilo na bolje.

Preteklo je vendar tri mesce, predno je okreval. Prebil je ves ta čas v svojem rojstnem kraju.

Bilo je 3. nov. l. 1846. Slaboten duhoven in postarna žena zapuščata samotno selo — Becchi. Duhoven derži pod pazduho brevir, žena pa nese na glavi jerbias, v katerem je naloženo različno kuhinjsko orodje. Bila sta — Dou Bosko in njegova mati — Marjeta.

Bosko je spoznal, da brez prave gospodinje težko izhaja v mestu. Dozdaj še ni stanoval v poslopji, kjer so imeli otroci svoje zbirališče. Od njegovega stanovanja do Pinardijeve hiše je bila precej dolga pot in naravno, da je na ta način zgubil veliko dragega časa. Zato je je najel pri Pinardiji še dve sobi, da si je tam blizu priredil svoje stanovanje. Za gospodinjo je vzel k sebi svojo mater.

Ni se branila stara ženica zapustiti mirne domače hiše; tudi se ni ustrašila dela in sitnosti — smela jih je pričakovati; marveč pogumno se je oklenila svojega sina, da mu še na večer svojega življenja pomaga pri njegovem težavnem poslu. Spoznali bomo lahko v naslednjem, da je bila ta žena vredna svojega sina, kakor je bil Bosko po svojih lepih lastnostih vreden sin svoje matere. Bila je v resnici blagega, usmiljenega serca! Pa sej je tudi le taka žena zamogla odgojiti tako blazega sina. —

V. Družba sv. Alojzija.

Vredivši nekoliko zunanje stvari v oratoriju, kapelico in ostale prostore, hotel je tudi za to poskerbeti,

da se njegova mladina vadi v resnici pobožnega življenja. Izdelal je natančen hišni red za svoje gojence. Tu se govori, kakov namen imajo njihova zbiranja; kove se je treba vesti v cérkvi in zunaj cérkve; kakake zapovedi imajo gledé šole. Povdarja se, da mora salezijansko družino povsod prešinjati strogo verski duh.

Da bi bili njegovi dečki vedno bolj pobožni in pridni, vstanovil je Bosko družbo sv. Alojzija. Sprejeti so bili vanjo le tisti gojenci, ki so bili vseskozi lepega vedenja. Prestati so morali taki nekako preskušnjo, tako rekoč, novicijat. Med tem časom se je ostro pazilo nanje spolnujejo — li svoje verske dolžnosti, ali ne.

Praznik sv. Petra in Pavla l. 1847 je bil za oratorij posebno vesel. Nadškof je v kapelici birmoval. — Z veliko marljivostjo so gojenci olepšali svojo hišo božjo. Nanesli so cvetličja in listja in popolnem zakrili sicer nič kaj ravne in gladke stene svoje kapelice. Toda povsem niso mogli prikriti svojega siromaštva; storili so, seveda, kar je bilo v njihovi moči. Nizki strop je moral ostati, kakoršen je bil; in nadškof stopivši na prižnico, ni mogel imeti mitre na glavi. Ali zavoljo tega, ker je škof odložil svojo škofovsko kapo, niso bile njegove besede nič manj goreče in iskrene.

(Dalje nasl.)

Mednarodni učenostni katoliški shod v Parizu od 8. do 12. aprila 1888.

Grof Igo Chorinsky je razposlal oklic silovite tehtnosti za katoliško Cerkev in posebej za katoliško védo. Pojasnuje namreč učenostni mednarodni katoliški kongres, ki bode obravnaval v Parizu že bližnje dni od 8. do 12. aprila.

Namen tega shoda je: zediniti katoliške učenjake v obravnavi in pojasnovanji naj tehtniših prašanj vsih učenosti, posebno pa tistih, ktere tičejo brambo katoliške vere. Ti skupni pogovori o glavnih nalogah katoliške véde ima vzvišeno tehtnost za vse, ki imajo še serce in občutek za višje misli in dobrote, katerim je do kerščanske véde in kerščanskega življenja ter do časne in večne sreče človeštva.

Ta shod bo velikansko izgledovanje za vesoljni svet. Zakaj med deležniki bodo naj slavniši učenjaki vesoljnega sedanjega svetá, kakor: J. B. Rossi iz Rima, Janssen iz Frankobroda, Kurth in Smed iz Brusselja, Canovas del Castillo iz Madrida, Perry iz Londra, pa d' Hulst, Domet des Vorges, Claudio Jannet, Marquis Nadaillac, Allard, Duc de Broglie, ter možje iz katoliške Francije, ktera dežela iz lastne darežljivosti vzderžuje petero katoliških vseučilišč.

To misel in sklep učenih mož so sv. Oče Leon XIII že 20. majnika 1887 z navdušenimi besedami vzvišeno pohvalili. Pravijo med drugim:

„Reč, ki ste jo sprožili, je že sama na sebi prelepa in Vašim imenom dela čast, utegne pa tudi za resnično ocenitev učenosti in za brambo katoliške vere biti zelo rodovitna.“ Pravijo dalje, da „to početje je zdaj primérniše, kot je bilo kdaj v preteklosti. Pospeševalci racijonalizma in naturalizma namreč so bili overženi z metafiziko, so pa zdaj premenili način in kopito svojega bojevanja in priljubljeno jim je, od rečf, ki se zgoli z umom razumevajo, stopati doli k vidnim stvarém, torej si pogosto zakone zgodovine po svoji samovoljnosti izmišljujejo in ni redko, da negotovo stavijo za gotovo, zlagáno naznanujejo za resnico, svoja glavna natezanja pa obračajo proti Stvarniku in Začetniku natóre...“

Sv. Oče se torej nadjajo dobrega vspéha in pravijo: „Na taki način se Vašim prizadevanjem po Božji milosti ne bo pogrešal tisti vspéh, kterega Vam želimo; zopet bode jasno, da tiste resnice, ktere je Bog ukazal človeškemu rodu verovati in upati, bodo s tem poterjene, kar um iznajde, in da med razodenjem in umskimi resnicami nikakoršnega nasprotja ni...“

Prašanja zdaj odmenjena za mednarodni katoliški shod v Parizu, so naslednja: 12 prašanj iz theodiceje. — 16 prašanj iz metafizike in kozmologije. — 12 prašanj iz psihologije in fizijologije. — 7 prašanj iz naravnega prava. — 7 iz primérjavne pravoslavne in iz narodopravne véde. — 10 vpraš. iz očituega javnega prava, pravoslavne zgodovine in osebnega prava. — 14 iz kaniškega prava. — 12 iz narodne ekonomije. — 18 iz matematike, mehanike in astronomije. — 11 iz fizike in kemije. — 5 iz biologije. — 6 iz geologije in paleontologije. — 12 iz antropologije. — 12 iz bibl. zgodovine starega zavjeta. — 13 o začetju kerščanstva. — 10 iz cerkvene zgodovine. — 7 iz primérjavne vérske véde.

O redu tega preslavnega shoda naj povemo le nekoliko malo.

Dopuščeni so k tej družbi le samo katoličani. Družbeniki so djanski ali delavni in pa častni udje.

Častni udje so, kteri to delo podpirajo s plačo, za oboje ude po 5 gld. (10 frankov) enkrat za vselej. Tudi častni udje imajo pravico vdeleževati se sej ter posameznih shodov, in kar je posebne cène: dobili bojo natisnjena sejna poročila.

Predsednik v velikem kongresu je pariški nadškof. Zbor prične se 9. aprila po sv. maši k sv. Duhu.

Spisi za ta kongres, ki so morali pa že do 31. pros. 1888 oddani biti, so ali v latinskem ali pa francoskem jeziku.

V štirih mescih po kongresu se bodo sejna sporočila (v lat. ali franc. jeziku) razpošiljala vsem djanskim in častnim družbenikom. —

Kdor želí kot častni ud pristopiti, pošlje 5 gld. a. v. z napisom: Hochgeb. Gr. Igo Chorinsky, zu Felső-Szemeréd, in Ungarn. Honther Comitát (ali pa tudi prečast. g. stoljnemu dekanu dr. Henr. Pavkar-ju, kteremu so poslana zadevne pisma. Se vé, da reč je le za učene gospode, ki se pečajo s cerkveno védo, torej za profesorje, duhovne splob. zlasti mlajši, kterim utegnejo tvarsine dobro služiti zlasti današnje dni v boju proti jažnjivi védi in hudobnemu brezvérstvu.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Zopet shod v „Bierhalli!“*) Kakor predzadnjo nedeljo, tako hočejo menda velikonočni ponedeljek delavski liberalci sniti se v „Bierhalle“ in tam najberž gobezdati zoper papeža in duhovne, kakor so zadnjič, in sicer tako, da je gosp. vladni komisar bil prisiljen jih razgnati. Ali nimamo že domá dosti šuntanja in nezadoljcev, da se še s tujega tako blago vabi?! Mi želimo mir imeti v deželi in nikogar ne potrebujemo, da bi hodil ljudí motit v spoštovanji do naše sv. Cerkve in duhovstva, kakor so zadnjič poskušali v „Bierhalli!“ Prav bi bilo, da bi se kaki spretni katoliški poštenjaki tega shoda vdeležili ter bi njih neulanosti in fraze overgli in dogodbe pojasnili; zakaj ti ljudje vse stare obrekovanja in psovke zoper katol. vero na novo pogrévajo in z vsem farizejstvom išejo naše ljudí napolniti s sovraštvom zoper našo sv. vero. Če ne družega, že ravno taka hujskanja katoličanov zoper vero zadosti kažejo,

kako potrebna je ravno vérska šola, da bi se ne odgojevali burovži, ki so enako nevarni sv. veri kakor deržavi.

Naše slovstvo. Knjiga z naslovom: „Duša popolna“, ali molitve, pregovori in zgledi za dušo, hrepenéčo po popolnosti, drugi natis je nedavno zveršen. (Konec.) Za ktere duše so te bukve doveršene? Ne ustraši se, dragi čitatelj, naslova teh bukev: „Duša popolna“, in ne misli, da so pisane le za duše že resnično popolne; ampak kakor razlaga naslova dalje govori, pisane so: „za duše hrepenéče po popolnosti.“ Torej so pisane tudi za tebe, dragi čitatelj, ki si morebiti še ves nepopolen, poln slabost in pomanjkljivost, ki se vsak dan v kaki reči nekoliko pregrešiš; pa v svojem sercu goreče želje po popolnosti imaš, ali če jih sedaj v sercu še ne občutiš, vendar jih imeti želiš, in za nje vedno ali vsaj pogostoma Boga prosiš. Če le želiš kdaj popolen, svet in zveličan biti, dragi prijatelj! za te so pisane, beri jih torej z dobrim srcem, in pogostoma to branje ponavljaj; in z Božjo pomočjo boš zadobil tako hrepenenje po popolnosti, da se boš za njo močno prizadeval; in ravno v tem obstoji tista popolnost, katero v sedanjem življenji doseči zamoremo.

Naj ti služi, predragi čitatelj, branje teh bukev k pridobitvi pobožnosti ali popolnosti, kakor je služilo sv. Frančišku Saleziju pisanje bukev o pobožnosti, imenovanih „Filoteja“, k dosegu obilniši popolnosti ali svetosti; to nam sam naznanja v predgovoru k imenovanim bukvam, ki pravi: „Rad spoznam, dragi čitatelj, da pobožen še nisem, čeravno pobožnost popisujem; pa vendar priserčno želim pobožen biti, in ravno ta moja znotranja želja mene priganja, priganja tudi, tebe učiti pobožno živeti; zakaj visoko učen in imeniten mož tako govori: „Dobro je pogostoma premišljevatí reč, ktere se hočeš naučiti še boljši je učenike poslušati, kteri o tisti reči podučujejo, ali naj boljši je, tisto reč druge učiti, ktere se hočeš sam temelitejši naučiti.“ Tudi sv. Avguštín je pisal svoji duhovni hčeri Florenciji naslednje besede: „S tem, ker drugim darujemo, sami darú naj vredniši postanemo; in takrat, kadar druge podučujemo, se sami naj bolj naučimo.“

Tako je pisal sv. Frančišk Salezijan, in z njegovimi besedami je podperil tudi pisatelj svoj namen, namreč obilniši popolnost in svetost pri sebi in čitate-ljih doseči s pomočjo te knjige. Družba sv. Vincencija priporoča imenovano knjigo vsem po popolnosti ali svetosti hrepenéčim dušam, in izrečo svoje želje in prošnjo z besedami, s kterimi jih je v naznanilu pervega natisa pisatelj izrekel tako: „Pomagaj, dobrotljivi Bog! na prošnjo Marije Device in sv. Jožefa, da knjiga vsem prejemnikom obilno koristi prinese vsakemu za-se in za druge, ki jih bodo čitali za sedanji čas in za večnost.“ Tudi se še opomni, da sleherni kupec te knjige dar prinese ubogim sirotam v Marijanišče, ker ves njen čist znesek se bo za njihove potrebe porabil. Da si jo tudi nepremožni ložej omislijo, zato se bo, kar mogoče, po nizki ceni prodajala, in sicer v trojnem vezilu: v priprostem, v usnji, in v zlati obrezi. Lepše vezilo naj ima knjiga zlasti iz tega namena, ker prav dobro služi tudi za rabo pri Božji službi, ker ima vse navadne molitve za vse potrebe v cerkvi z večimi čerkami ti-skane. Préd ali pa po končani Božji službi, zlasti ob nedeljah in praznikih, se utegne marsikdo še nekoliko časa v cerkvi pomuditi, in tisti čas lahko jeden ali dva stavka iz knjige prečita in se prečitane čednosti pozneje spominja. Tudi se lahko po popolnosti hrepenéčim dušam, ki čitati ne umejo, nekoliko glasno in pobožno prečista in s tem duhom dobro do delo zverši. Cena knjige: V usnji 1 gld. 25 kr., po pošti 10 kr. več.

Iz Černomlja, 22. sušca. († A. Adamič.) Nekako milo mi je bilo pri serci, ko sem pretečeni terek dopoldne iz podružne cerkve sv. Nikolaja korakal s sveto Popotnico k bolniku. Sedaj mi je jasna moja otožnost, kajti „Slovenec“ mi je prinesel prežalostno novico, da je moj najboljši prijatelj sklenil 18. marca svoje mlado nedolžno življenje, in da so njegove telesne ostanke morebiti ravno tisti čas nesli v Zatičini k zadnjemu požitku v hladno zemljo. Gospoda Andreja Adamiča tedaj ni več med nami terpini v tej solzni dolini! Kdor je poznal pokojnega blago serce, moral ga je spoštovati in ljubiti. Osem let na gimnaziji, med temi sedem let v Alojznici in štiri leta v semenišči sem bival skupaj s to preblago dušo. O počitnicah sva se pogostoma obiskovala; do zadnjega sva bila v prijateljski pismeni zvezi. Zato me je novica o ločitvi prerano umerlega prijatelja jako užalostila. Nanj lahko po vsi pravici obrnem svetopisemske besede: „Ljub je bil Bogu in ljudem; njegov spomin je v časti. Zvoljo njegove zvestobe in krotkosti ga je svetega storil in ga je izvolil izmed vsega človeštva. Zakaj uslišal je njega in njegov glas in ga je peljal v oblak in mu je dal sam zapovedi in postavo življenja in modrosti.“ — Spominjajte se, dragi duhovni tovarši, blagega pokojnika pri daritvi svete maše in v družih molitvah!

M. K.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Opomnil sem zadnjič, da sva 8. septembra zaplovila proti Benedkam. Plovili smo po tokih morskih jezercih med otoci; došli k otoku, na katerem je mesto „Murano.“ Tu pod Benedkami je mnogo otokov z lepimi cerkvami, visocimi stolpi, samostani, vertovi, hišami, državnimi poslopji in tovarnami. Prizor čudovito lep, kakor bi vse na morskih vodah plavalo. Barke, mali parobrodi in čolnari švigajo po vodni gladini simo in tamo, kakor ptice v zraku. Plovili smo mimo velikega in umetno napravljenega beneškega pokopališča, ki stoji na morju; poleg mirodvara je lepa cerkva s franciskanskim samostanom. Dopluli smo o 9¹/₂ dopoldne v Benedke na vzhodni kraj, ki se imenuje „Nuovi fundamenti.“

Pervo hišo Božjo v nadmorskem mestu sva obiskala, ki je posvečena Devici Mariji; ta cerkev je veličastno, umetno in lepo delo v čistem gotičkem slogu, velekrasna so mnogobrojna in silno visoka okna s slikami na steklu; v nji so grobovi in marmorni spominki beneških „dožetov“ in družih slavni „signorov.“ Lepota, umetnost in znamenitost v tej, sedaj prenovljeni, naj lepši gotičski cerkvi, kar sem jih vidil do sedaj, je tolika, da bi se dala obširna knjiga o nji napisati.

Potem šla sva v baziliko patrijarhalno sv. evang. Marka. Bila sva tu pri sv. maši. Ove bazilike, nje lepote, umetnosti, dragocenosti ne bodem posebno opisoval, kajti opisana je v mnogih knjigah. Zidana je v popolnem bizantiškem slogu; vse stene znotraj in zvanj so oblečene z najlepšim mnogoverstnim marmorjem. Oboki in vse petere kupole so nakičene z naj lepšimi in umotvornimi mozaičnimi podobami. Podstrešja lesenega ni, temveč krita je vsa cerkev z belega marmorja ploščami. Lice cerkve in strani so olepšane s krasnimi marmornimi kipovi in z umetno iz belega marmorja izklesanimi ornamentikami; vmes pa so sv. zgodovinske predstave, zložene iz mozaike. Takove oblike, toliko veleumnih mozaičnih podob nima nobena cerkva v Rimu. Sredi cerkve stoji gniljiva, umetna in lepa podoba Jezusa Kristusa na križu razpetega, iz bronu.

Pred cerkvijo na visocih cedrovih stebrih so plopale tri velike italijanske zastave; na cerkvi pa dve zastavi cerkveni čudovite krasote, iz naj dražje rudeče svilene tkanine, bogato s čistim zlatom všivane in z

znamenjem sv. evang. Marka. Te zastave naznanjajo rojstni dan, veliki praznik Božje Matere in nebes Kraljice.

Ob 11 obiskala cerkev sv. apostolov; tu se je posebno slovesno overšaval ta praznik.

Na to šla sva v cerkev oo. karmelitov; v tej velekrasni cerkvi je čudovita lepota izdelkov iz naj zlahtnejšega marmorja, osobito iz belega marmorja, umotvorno napravljena predstava serčnega ranjenja sv. Terezije. Vsega občudovanja vredna je. Meni je ta sveti kraj posebno mil, ker sem pred trijemi leti, 15. dan oktobra 1884, na praznik sv. Terezije, bil tu oblečen v sveti škapulir karmelski in sprejet bil v družbo Device Marije gore Karmelske. O poldne bila sva pri sveti maši v cerkvi „Mater Dei, Domini nostri.“ Mati Boga Gospoda našega. Ob 3 popoldne šla sva v veliki visoki zvonik sv. Marka, ki stoji prosto na tergu Št. Markovem. Razgled raz njega je opanljivo krasen; spodaj se naokolo razprostira čudovito nadmorsko veliko mesto, predeljeno z mnogobrojnimi morskimi prelivi, kanali; lepi prizori so po morju in suhi zemlji, daleč okrog. V zvonik vodi tlakana pot, ki se lahko vzvišuje med dvojnimi zvonikovim zidovjem, v vsakem voglu je jedno stopnjo višje; tako, da zamore se do zvonov na konju prijahati.

Potem v cerkev sv. Marka. Ravno bile so cerkvenoduhovske slovesne večernice. Na glavnem oltarju, pod katerim so shranjeni telesni ostanke sv. evang. Marka, je bila izpostavljena dragocena in umetna podoba bl. D. Marije pod baldakinom, nebesom; lepoticje okolo nje je vse iz suhega zlata in srebra, ki so vanj vdeleni dragi kamni. Umetne zlate posode z ss. relikvijami. Mnogobrojno velelepih in skupocenih svečnikov z voščeniimi svečami, ki so bile vse prižgane. O lepota, blišč in sijaj! O vzvišenost in miloba! Kakovo bode še le v nebeškem dvoru pred sedežem Božjim in blažene Device Marije. —

Zatem greva obiskat bivšo cerkev jezuiško. Ta cerkev je naj prijetnejša izmed vseh beneških. Takovih belih marmornih stebrov, z zelenega marmorja vloženi peresi, cvetkami in venci; takovega vel. oltarja presv. Trojice ni, ne v Rimu, ne drugod. Stotine cerkev v Italiji, Nemčiji, v Sloveniji, v Hervatski, Slavoniji in Dalmaciji sem obiskal; ali, kaj jednacega, ali vsaj podobnega, nisem videl nikjer. Tudi vsi drugi oltarji v tej cerkvi so umetno delo naj lepšega marmorja in naj prijetnejše oblike in izrezbe v romanskem slogu.

Začujeva pa močno, velelepo petje možkih gerl. Ideva za glasom mimo vel. oltarja do zakristije, tu pa gori po stopnicah v prvo nastropje. Začudim se. Vidim tu nad zakristijo lepo malo cerkvico, oratorium, molitvenico bivših v. č. oo. jezuitov. Vse je v lučih. Na oltarju je velelepa, brez madeža izvirnega greha spočeta Devica. V klopeh vse polno beneških mladenčev, mladih in starejih. Vsaki ima pred seboj knjigo odperto, ter milo-lepo in veličastno popevajo večernice iz duhovnih cerkvenih „ur bl. Device Marije.“ Gledam, kje je kak svečenik; a ne vidim ga nikjer.

Razdeljeni bili so v dva kora, verstila sta se stavek za stavkom v petji psalmov, predpevkov in odpevkov; jeden kor je rahlo milo predpeval, drugi močnejše veličastno odpeval. Naposled so posebno milo in vzvišenolopo in v dno duše gniljivo popevali vsi skupaj: „Magnificat anima mea.“ Prav gregorijansko-cerkveno so izurjeni; lepši, izverstniši in veličastnejši, kakor se to čuje v marsikteri škofijski, kolegijatni cerkvi v naših deželah; v župnijski se to še sanja ne. Kedo so bili to, ki so tako cerkveno popevali?

(Dalje nastl.)

Slovenski romar pri zlati maši v Rimu. (Dalje.) Pri zlati sv. maši, ki so jo opravljali sv. Oče v veleslavni baziliki sv. ap. Petra in na grobu njegovem; ni bilo godbe z glasbenimi orodji, niti z orgljami. — Samo cerkveni slavni pevci sikstinske papeževe kapele in pevci cerkve sv. Petra so popevali; to pa je lepše, veličastneje, ginjačje, kakor vse orglje in godbe na svetu.

Pri zlati maši sv. Očeta in pri oni, ki so jo darovali 5. januarija v vizilijo ss. treh Kraljev, so mnogi Caheji zlezli na smokovno drevo, to je: na mnogobrojne apostolske spovednice. — Toliko jih je bilo na vsaki svečeniškega in svetovnega stanú, da so se drug drugemu držali, kakor čebelski roji.

Grob pervaka apostolov, sv. Petra, je bil odpert. Sveti ostanki svetih apostolov Petra in Pavla izpostavljeni. Na zgornji notranji obgraji v konfesiji, med dvojnimi marmornimi stopnicami, vodečimi dol v konfesijo, k grobu pervaka apostolov, izpostavljen bil je krasen in umeten zlati kip, Kristus stoječ. sv. Peter pred njim klečeč. Jezus izroča in podaja ključ kraljestva nebeškega in svoje verhovne oblasti sv. Petru. — Gospod ima jedno roko kvišku povzdignjeno in v nebo kaže govoreč: „Tebi dajem ključ kraljestva nebeškega, kar bodeš razvezal na zemlji bode razvezano tudi v nebesih, in kar bodeš zavezal na zemlji, zavezano bode tudi v nebesih.“

Vsako stran tega kipa stoji dragocen, rudečebelkast, v rumeno se prelivajoč stebrič iz alabastra; na ovih stebričih stojita zlata kipa ss. Petra in Pavla. Na dragocenih in umetnih zlatih, sto in petdesetih svetilkah na obgraji konfesije in pred grobom sv. Petra niso luči gorele v navadnih, jabelku podobnih, zlatih svetilkah z oljem; — stale so sedaj na mestu omenjenih zlatih jabelk, krasne kristalne, — razcvetenim vertnicam slične svetilke. — V njih je neka bela, lepodišeča maščoba, z veliko lučijo. — Okolo kristalne posode z lučijo, na krasnih zlatih svetilkah, so bili umetni cvetlični vencí. — Vse to činilo je krasno in veličastno, neopisljivo lepoto in prijetnost. Na okolo glavnega oltarja, na Petrovem grobu, bili so veliki, krasni in umetni vencí z znamenji poglavarja sv. Cerkve in napisi v slavo najvišjega zlatomašnika: vse iz svežih cvetic in zelenja. (Dalje nasl.)

Iz Bosne. Poslali smo une doi milostnemu škofu P. Marijanu Markoviču zabori starikastih paramentov, razne cerkvene robe in nekaj grošev zbirk „Zgodnje Danice.“ Paramenti so največ od preč. gosp. dekana dr. J. Sterbenca in nekaj iz Goriškega. Na to nam je od milgsp. škofa P. Marijana Markoviča 25. t. m. došlo naslednje za našo deželo v več ozirih prav častno pisanje, katero bode gotovo mnoga serca razveselilo. Glasí se:

„Rado obavieščujem Vas, da sam primio i 30 fl. i škrinju s crkvenim ruhom (s cerkveno opravo).

Ja Vam dostojno zahvaliti ne mogu na vručoželjnosti, trudu, odanosti i ljubavi, što imate pram katoličkim, imenito siromašnim crkvama, nastojeći svom moći, da se sve više i više g. Bog uzveliča i slavi medju narodima, da se sjajnost bogoštovja i katoličkog s. vjerezakona, čast i ugled katoličke crkve posvuda dostojno umnoža i unapriedi. — Kad velim ovo, nelaskam; svemu bo tomu svjedok su „Zgodnja Danica,“ i Vaša dobrotvorna djela, koja svatko s ugodnošću mora priznati i obožavati. Zato na nebu je Vaša plaća i svih pobožnih dobročinitelja, koji u to dopriose, i kojih primlogo i u svećenstvu i u puku u kranjskoj imade, kako čitamo i izkusujemo skoro svaki dan.

Imadem i ja u mojoj biskupiji u više mje-sta naseljenih Kranjoca, pa i oni svojim vriednim životom, bilo to nutarnjim u svojoj obitelji, ili zdvoranjim u obćenju s ljudima i vršenju svoga s. vjerezakona upravo srcu gode, i više ukriepljuju onu dobru misao, koju bošnjaci, imenito katolici, imadu o katolicih u Kranjskoj još od vriemena okupacije, kadno su kranjski vojnici svojom bogoljubnošću i čednim ponašanjem bosanskim katolicima tako omislili (priljubili se), da su od njih svaki skoro dan gostoljubivošću i pripomoći na drugimi odlikovani i ljubljani bili. Ovo nuzgred (memogredé) pripominjem, jer hvala mora se priznati i pridati onome, kome idje.

Zato, Prečastni Gospodine! dok ovim Vama i svima dobročiniteljem od srca zahvaljujem, ujedno obećajem moliti dragoga Boga, da Vam vječnu plaću na nobesih milostivo podieli.

Uz izraz odličnog štovanja i bratske ljubavi
Vaše Prečastnosti

iskreni štovatelj

† P. Marijan Marković, biskup

Banjaluka, due 23. ožujka 1888.

Amerikansko. (Poročilo č. P. Servacija Altmiksa, O. S. F., indijanskega misijonarja v Harbor-Springsu, Michigan.) Sledeč prijaznemu povabilu visokočastitega gospoa Richterja, škofa v Grand-Rapids-u na Mičiganskem, zamorem o stanu tukajšne misijonske postaje natanko in vestno poročati.

V tej misijonski postaji med Otava-Indijanci je najpervo misijonaril ranjki mnogozasluzni škof Baraga. Tudi še potem, ko je ta goreči blagovestnik že misijonaril med Čipeva-Indijanci ob Gorenjem jezeru, je še vedno skerbel za svoj prvotni misijon. Ko je Baraga postal kasneje škof v Marquettu, sklenil je z družimi mičiganskimi in wiskonsinskimi škofi pogodbo, po kateri naj bi pod njegovim okrožjem ostali vsi misijoni med Otava- in Čipeva-Indijanci, kateri so se šteli k tedanjim škofijam Detroit in Milwaukee, in to do njegove smerti. Tako so bili vsi ti misijoni v jako srečnem stanju do Baragove smerti l. 1868.

Po njegovi smerti se škof v Marquettu ni mogel več pečati za misijone zunaj njegove škofije. Naročilo se jim je, da naj se v vseh zadevah obračajo do svojega lastnega škofa. Sedaj so se pričeli za misijone med Otava- in Čipeva-Indijanci žalostni časi. Dobri duh, kterege je Baraga zasejal, je vedno bolj ginil, in posledice tega ne čuti nihče bolj živo, kakor pisatelj teh verstic, kateri je še-le pred kacimi 15 mesci na povelje svojega redovnega predstojnika iz države Viskonsinske sem prišel, potem ko je nekoliko lét misijonaril med ondotnimi Indijanci. Ravno danes sem se vernil z misijonskega potovanja po oraverskih otokih na Mičiganskem jezeru. Ti otoci so najbolj zapuščen in nesrečen del vseh misijonskih postaj v Mičiganu. Na enem mojih prejšnjih potovanj tjekaj rekel mi je ondi star Indijanec: „Oče! prej so bili drugačni časi, ko je še škof Baraga k nam hočil; on nas je učil ter nas in naše otroke kerščeval. Za njim je prišel oče Mrak. Tudi on nas je učil in nam ss. zakramente delil kakor sv. vera zapoveduje, — potem pa mnogo lét ni bilo nobenega duhovna več k nam“ Iz tega sem lahko razumel nevednost in podivjačenje, v katerem so zrastle mlajši ljudje na teh otocih in v kateri tudi živé. (Star Indijan tedaj je dobro spoznal potrebo tega, česar marsikteri mladoslovenci nočejo spoznati! Vr.)

K tej nezgodi se je pridružila še nova nesreča. Zadnjih dvajset let, odkar so v tej državi proglasili Indijane za državljane Zedinjenih držav, njihovo blagostanje od dneva do dneva propada. Nekateri malo-

vredneži pričeli so s tem celo poseben obert, ker ubogim Indijancem prodajajo nesrečno žganje, da jih potem lažje goljufajo in sleparijo.

K tej verski zapuščenosti in socijalni zdijanosti pridružil se je še tretji sovražnik njihove sreče. Zviti in fanatični (krivoverci) metodisti *) so porabili nesrečni stan Indijancev, prišli so k njim in govorili: „Pridite k nam! Sej vidite, da se katoličani ne brigajo za vas. Pridite k nam, mi imamo pravo kerščanstvo; kar imajo pa katoličani, to je le človeško delo!“ Pred šestimi leti našel sem, da so (krivoverci) metodisti v zapuščenih misijonskih postajah med Čipeva-Indijanci v Viskonsin-u, škofije La Krose, ravno tako govorili, zvijačno porabljujoč zapuščenost ubozih Indijancev. Ni čudo tedaj, da se je tem zvijačnežem v teku lét dalo mnogo Indijancev preslepiti. Sedaj so vsi ti tako fanatično prenapeti za vso metodiško nezmysel in za njihove zборе, zlasti pa za tako imenovane „Camp meetings“ (poljske taborje), kakor nekdanj njihovi malikovalski pradedje za bojne in čarovne plese, pri ropotanju ogromnega čarovnega bobna! Da rešimo te zapeljane Indijance, moramo se boriti z bolj modernim malikovalstvom, kakor bi se prav primerno vse skupaj lahko imenovalo.

Pred več meseci našel sem v neki stari misijonski cerkvi tiskano poročilo ranjkega škofa Baraga do predstojnika leopoldinske ustanove. Ondi pravi pisatelj, da že dle časa ni prosil nikake pomoči od te ustanove, ker so se že pred več leti nekteri Indijanci spreobrnili, ter se dali s svojimi otroci in družinami kerstiti. Drugi pa nasprotujejo sv. veri in so serce tako zakerknili, da se ne dá od njih nič pričakovati, da bi se spreobrnili. Skerbeti je tedaj treba sedaj bilo bolj za duše spreobrnjenec, kakor za sovražnike kerščanstva. Nasprotniki sv. Cerkve so zakerknili serca, ter hujše nego prej malikovalci 300 lét, prelivali kri prvih kristijanov. — Blagi Baraga, se vé, da ni mogel tedaj vedeti, da se bodo njegovi nasledniki v teh misijonih morali boriti z novo podobo malikovavstva.

V omenjenem pisanji je prosil ranjki škof Baraga podpore, da bi mogel zidati cerkev sv. Jožefa v La Pointe-u, v misijonski postaji med viskonsinskimi Čipeva-Indijanci. Vredno je omeniti, da je pisatelj teh verstic l. 1880, s pomočjo 200 dolarjev, ktere so mu poslali nekteri vneti katoličani iz Št. Lujza in Misurija, ravno to cerkvico popravil; 23. avgusta 1885 obhajali smo slovesno petdesetletnico, kar so leta 1835 prišli ranjki škof Baraga samkaj.

Razun tega, da se borimo z novimi malikovavci, moramo tudi skerbeti, da one Indijance, kateri so katoliški veri ostali vdani, v veri vterdimo in mladino izrejamo v katoliškem duhu. V ta namen so patri našega reda, od kterih od leta 1878 že najst dela v indijanskih misijonih v Viskonsin-u in Mičigan-u, v teku let ustanovili primérno veliko katoliških šol. Od vlade smo dobili precejšno podporo za ustanovljanje in zderževanje katoliških šol med Čipeva-Indijanci, škofije La Crosse, in Menomine-Indijanci, škofije Greenbay. Tega pa ne moremo pričakovati za Otava-Indijance ob mičiganskem jezeru, ker ti ne živé več v rezervacijah pod vladnim zastopnikom, temuč so sami sebi prepuščeni. Prosil sem sicer vlado za podporo, toda bila mi je prošnja odbita, kakor je bilo pričakovati. Nato mi je P. provincijal dal pomoč in 5. oktobra smo ustanovili tu jako priprosto šolo za indijanske otroke. Če pa hočemo svojo nalogo popolnoma rešiti, moramo vstano-

*) Metodisti so eno neštevilnih stebel protestanstva (vstanovljeni leta 1729 po John-Wesleyu), s prismojenimi in prenapetimi uki in šegami, kakor so tudi Herrnhuterji in drugi krivoverci.

viti posebno šolo za deklice in jo izročiti redovnim sestram. Tega pa seveda ne moremo napraviti, dokler ne dobimo potrebnih pripomočkov. Sledeč svetu našega, za indijanske misijone vnetega škofa, derznem se naš revni misijon slavni leopoldinski družbi posebno priporočiti.

Spokorna.

Ozri se na človeški rod
Življenja, smerti, o Gospod!
Nam pravo daj kesanje,
Nad grehí žalovanje!

Grešili smo, grešili zlož,
In zaslužili si peklò;
Usmili se nas, Oče,
Te pros' mo zdihaajoče!

Grešili vsi smo pred Teboj,
Spoznavamo pa dolg Ti svoj;
Odpusti nam sirotam,
Slovó dajemo zmotam!

Skoz Jezusovo Rešnjo Kri
Vse madeže nam Ti izmi;
Poglej, zgubljen'ga sina:
Kes, žalost ga prešinja!

Kot njega si objél kedaj,
Tak spomni tudi nas se zdaj,
Ko k Tebi se podámo,
In grehov se kesamo.

Odpusti, Oče, grehe nam!
To si obljubil kdaj Ti sam;
Živijo naj skesáni,
Ki v solzah so opráni!

Poboljšanja Ti solz nam daj,
Zorimo da za sveti raj;
Ti Oče nas usliši
V nebeški srečni hiši!

Na pravo se podamo pot,
Zato zaupamo, Gospod:
Zdaj dal boš odpuščenje,
Nam večno kdaj življenje!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Dunaj. Poljski klub je sklenil, da bode pri prvem branji glasoval za Lichtensteinov predlog.

Oporto. V tem mestu se je zdaj v kratkem nadaljevalo kazališko pogorišče, in sicer prav s strahotnim nasledkom. Bilo je po vsih prostorih kazališče napolnjeno z odličnim gledavstvom izmed prebivalstva in vse pri naj boljši volji. Kar se vname mašinietu verv, kteri goreči kos vervi odreže, živi ogórek pade na oder zragrinjal, ki se neutegoma vnamejo. Nato vstane strah in groza pri vsih gledavcih. Vse je tiščalo ven s tako silo, da niso več mogli vrat odpreti ter je bilo vse zagosteno. Zgubljeni so bili vsi gledavci po ložah. Igravec naj večí del je ogenj pokončal. Nekteri so skakali z višav na cesto in so se pobili. Starši, otroci (teh je pač tudi treba v teatrih!) so bili med seboj

oklenjeni, kakor merliči vlačeni iz pepela in žerjavice. Po znanjih naznanilih so že kacic poldrugi sto merličev izlekli iz pogorišča. Veliko je bilo stertih in skvečenih pri izhodih, ker niso mogli venkaj. V Lisabonu je vse prestrašeno; na kraljevo povelje so bila zdajci zaperta vsa kazališča.

Ker se taka pogorišča godé skoraj redoma naprej, občno mnenje v tem vidi šibo božjo. Kazališča namreč imajo namen: občinstvo z modrimi igrami boljšati, blažiti, pravno odgojati, ljudem buditi strah pred grehom in hudodelstvi, pa serčnoost do čednosti, kreposti, velikoserčnih in blagodušnih djanj. Zato naj bi pisatelji iger za igrokaze bili pravni, modri, postavni učenjaki; ne pa ljudje, ki so sami meseneži in tudi iščejo le take igre sostavljati, s katerimi se mesenost pase, kak stan zasramuje, pa gledavci k smehu, zgoli ploskanju vabijo. Velikrat se dela v kazališčih ravno nasprotno temu, kar bi se moralo, in kdor ima vero, pač po pravici vidi šibo božjo v tem, ker teatre tako pogosto ogenj pokončuje.

Že modrejši Rimljanje, če tudi pogani, niso bili zadovoljni z igrami, ki ne vedó predstavljati družega kakor neslane snubitve, ženitve, možitve, zapeljive ljubovanja, bedarije in neumno pikanja raznih stanov, zlasti duhovskega itd. Zato pripoveduje Livius, da že l. 592 rimskega mesta je rimski Senat ukazal razdjati neko kazališče, ker so se ondi godile npravnosti nasprotno igre. Koliko bolj mora kerščanski pisatelj grajati lascivne igrokaze, in ako je spačenost skoro splošnja, se nikomur ni čuditi, ako je tudi na kazališča prišel kužni palež, kakor nad tertó, podzémlice itd., pa koze nad ljudí!

Rim. Sv. Oče bojo 11. aprila, o priliki svojega godú, maševali v stoljnici sv. Petra; pri maši bode veliko število romarjev, med njimi avstrijski in francoski.

Iz Galicije bode čez 500 ljudi se v Rim podalo; več jih menda ne morejo sprejeti, dasiravno se še vedno oglašajo. Romalo bo tudi več preslavnih móz z družinami, kakor gališki deželni maršal Tarnovski i. d.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april.)

a) Vesoljni namen:

Pogosto obhajilo.

Ko so neverni Saraceni oblegali Asisi ter hoteli osvojiti si samostan sv. Klare, si je dala ta svetnica, bolna na postelji ležeča, ciborij z Najsvetejšim prinesiti do vrat. Tu začne moliti takole: „Gospod, ne prepusti duš svojih vérnih divjim zverim in varuj svoje služabnice, ki si jih s svojo dragoceno kervjo odrešil!“ Med molitvijo se je slišal glas: Vedno vas bom varoval! Izmed Saracenov so nekteri zbežali, drugi, ki so bili že na zidovje zlezli, so se omamljeni stermoglavili v globočino. Tako pripoveduje brevir sv. Klare.

Mi moramo še bolje narediti ter v boji kerščanskega življenja s pogostim obhajilom Najsvetejše si v serce prejemati. Če je tako Bog z nami, tedaj bomo premagali sedanje barbare brezbožnosti in nevére, ki od vseh strani cerkev in družbo napadajo. Paziti moramo le, da sovražnik v nas samih ne najde zaveznikov greha in strasti, da naša moč v boji ne opeša. Kristus slednjič zmaga, in kdor se s Kristusom stanovitno bojuje, zmaga ž njim ter bode prejel, kot plačilo za boj, krono življenja.

To vse nam zagotavlja sv. Obhajilo: združi nas naj tesneje s Kristusom ter pomnoži v nas posvečujočo milost, t. j. vterjuje in jači naše nadnaravno življenje, naše življenje v Kristusu, s Kristusom in po Kristusu. Slabi hudobna dušna nagujenja, ter daje veselje in moč k dobremu. Očiščuje nas malih grehov, varuje pred smertnimi. To je zagotovilo našega prihodnjega vstajenja in večnega zveličanja.

„Jedno samo dobro opravljeno obhajilo,“ govori sv. Frančišk Salezijan, „zadostuje, da smo popolni in sveti. Vsakdo se kaj lahko prepriča o resnici teh svetnikovih besed. Če je Odrašenik z jednim samim obiskom prinesel blagor Caheju in njegovi hiši, ne more li tudi še dandanes posvetiti vsake duše, v katero pride, ako se tako pripravlja na njegov sprejem, kakor nekdaž Cahej. Pa seveda, če tudi nas more eno obhajilo posvetiti, vendar ne zadostuje, da sveti ostanemo; temveč v to sverho mora slediti prvemu dobremu obhajilu drugo, temu tretje i. t. d., t. j., večkrat in vredno moramo sv. Obhajilo prejeti. Kakor ne nehamo braniti in gojiti si telesa, tako in še bolj moramo neprestano skrbeti za hrano duši. Ako molimo: daj nam danes naš vsakdanji kruh, prosimo naj bolj za kruh duši; naj izverstnejši dušni kruh pa je naj svetejši zakrament sv. Rešnjega Telesa, je meso in kri Kristusova, ki se vzivata v sv. Obhajilu. (Dalje nasl.)

b) Posebni nameni:

1. *Velika noč.* Ta in vsak dan v mesecu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Sv. Oče in njihova popolna zmaga. Prav veliko duhovnov.

2. *Velikonočni ponedeljek.* Spreobrnjenje velikih grešnikov. Mir mnogim družinam. Rešenje preprirov. 3 zdravniki.

3. *S. Rihard.* Več samostanskih predstojnikov in drugi, posebno hudo bolni redovniki. Nekaj novicijatev in samostanskih novincev.

4. *S. Izidor.* Prav veliko bolnikov in na telesu terpečih. Dobri posli. Dva, katerih služba je zbog njune vere v nevarnosti.

5. *S. Vincencij Fer.* Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Več sužnjev strasti. Razširjanje bratovščine treznosti. Slepec.

6. *S. Sikst, papež.* Razširjanje češčenja božjega Serca po več občinah. Vpeljava prav cerkvenega petja, dostojnega zvonjenja in lepšav v cerkvi. Nekatere cerkvene poprave.

7. *S. Janez Kerstnik de la Salle.* Ljudska šola. Več sirot in neza sirotišnica. Več učiteljev in učiteljic in njih šolski otroci.

8. *S. Albert.* Pervospovedovanci in prvoobhajanci. Prav veliko družin, posebuo nekatere v veliki stiski. Nekaj zadév zaradi ženitve.

9. *S. Valtruda.* Mladenči in device. Mnogo starokatoličanov. Nekaj prav velikih dobrotnikov do verskih družb.

10. *S. Ezechiel.* Katol. društva. Namerovani misijoni in duhovne vaje. Brezverci in maloverci.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad

in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dve bolni ženski se prav serčno priporočate Naši ljubi Gospej presv. Serca, sv. Antonu, sv. Jožefu in sv. Agati, ter prosite vse družbenike, da bi prosili za nji, da bi ju Bog rešil ali obvaroval strašne bolezni — raka. Ako ozdravite, se zahvala po „Danici“ naznani. — Mati že v drugič priporoča svojega gluhonemega sina, če je Božja volja, da bi spreslišal in govoril. (Sv. maša je opravljena. Vr.) — Na roki hudo bolna oseba.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Bogoslovci posvečeni letos iz 3 leta bodo naslednji čast. gg.: Avsec Frančišk, iz Šmihela pri Novem mestu. Gregorič Jož., iz Ambrusa. Jemec Anton, iz Novakov za Blegošem. Pristov Jož., z Breznice. Rihar Leopold, iz Polh. gradca, Zupan Jan., iz Št. Jurija pri Kr.

Vsih gg. bogoslovcev je po novem imeniku: v 4. letu 12; v 3. l. 22; v 2. l. 21; v 1. l. 25 v semenišču, 4 eksternisti (zunaj sem. bivajoči), in 2 v Rimu.

Za oltarje, za šmarnice se dobivajo vsake verste sestavljene cvetlice po prav spodobni ceni pri Katarini Lah v Florijanskih ulicah h. šte. 11. Smejo se z dobro vestjo priporočevati.

Za pirhe. „Angelček“, otrokom učitelj in prijatelj, IV. zvezek, od g. A. Keržiča, je ravnokar prišel na svitlo in že ga imajo premnogi mali v rokah. To pa po pravici, ker zopet ima polno torbo koristnega in vedrilnega blaga. Ne bom pravil, kaj vse ima „Angelček“ lepega, bodete že sami videli, ako ga Vam starši kupijo; samo to opomnim, da so med drugim tudi „lepi zgledi pervega sv. Obhajila.“

V Šmarjeti se bode 3. in 4. aprila blagemu pokojnemu župniku Jan. Volčiču postavljaj grobni spominek, ki ga izdeluje g. Ant. Kokalj v Beršlinu, omrežje okoli groba pa je naročeno v Gradcu. Ranjcega skerbni brat g. Anton Volčič je spominek oskerbel.

Sv. birma. Lavantinski mil. gosp. knezoškof bodo letošnjo spomlad delili zakrament sv. birme v teh-le dnevih: Dne 10. aprila pri sv. Petru pri Mariboru; 12. pri sv. Martinu. 16. aprila pri sv. Barbari; 19. pri sv. Marjeti; 23. v Kamnici in 26. v Gornji sv. Kungoti — vse te župnije so v dekaniji Maribor ob levem bregu Drave.

Graški odbor za romarski vlak v Rim slovenskim romarjem naznanja to-le: Po berzozjavu iz Rima, dne 19. t. m., je svdencija pri sv. Očetu za avstrijske romarje določena za sredo 15. apr. Končni obrok za plačilo vožnine za štirski romarski vlak je dotekel že 20. t. m. v pisarni kn. šk. ordinarijata v Gradcu.

Iz Maribora so v sredo 21. marcija odpotovali v Rim ti-le č. gg.: Fr. Janežič, profesor na c. kr. učiteljski, dr. Avg. Kukovič, podvodja v bogoslovji, in Fr. Dovnik, profesor bogoslovja.

V spomin 40letnega vladanja presvitlega cesarja je deželni zbor, kakor je znano, odločil veliko svoto, ki pride v korist ubožnim. V Kočevji bodo v omenjeni spomin zidali ubožnico; na čelu društva so nekteri gospodje v Ljubljani, in blagajnik č. g. stolni kaplan Jož Erker; ljubljanska hranilnica je v ta namen darovala 1000 gld.

Iz Sarajeva. (Poterdilo.) Poterjujem, da sem prejel 145 for.; vse sem oddal na dotična mesta. Lepa hvala darovateljem, Bog plati! — Danes začnem duhovne vaje

z večimi otroci v našem zavodu, pa za to nimam časa na druge stvari misliti. Priporočam v molitev sebe in Bosno

V Sarajevu 24/3. 1888.

Vaš hvaležni
dr. Anton Jeglič.

Bremen. Na parniku „Trave“ 24. marcija 1888. Naše potovanje bilo je do zdaj jako srečno. Ogladali smo si vsa bolj znamenita mesta v Avstriji in severni Nemčiji. — Vreme imeli smo prav neprijetno — skoro neprestano je snežilo in jako oster veter je pihal. — Zaradi velikih zametov tudi vlak ni mogel iti iz Bremna v Bremerhaven in naš parnik „Trave“ je zato nekoliko zakasnel. —

Odriniti bi bili morali v sredo, 21. t. m.; ker je bila pa železnična proga zametena, šli smo še le v četrtek popoldne na parnik, kjer smo potem prenočevali, ter drugi dan ob 7mih dopoldne odrinili proti Novemu svetu.

Danes dopoldne o poli najstjih dospeli smo v angleško pristanišče Southampton. — Nekaj popotnikov se je podalo v mesto; mi pa tu na parniku pišemo poročila svojim drugim v domovini. —

Vsi smo zdravi in veseli. Vreme imamo zdaj jako prijetno, — tako lepo solnce sije — kar se tu v kanalu ne vidi mnogokrat.

Posebno lepo je bilo, smo se ob angleškem obrežju peljali. Povsodi se vidijo krasne vile, visoki stolpi, prelepi gozdi listnatih drevés. — Vidi se, da tu stanuje bogato ljudstvo... Kak razloček od sosednjega zelenega otoka „tužne Irske“!

Gospodu Franu se jako dopada potovanje — je prav dober mladenič in upam, da postane goreč in vstransko izobražen duhovnik, kakoršnih dandanes potrebujemo.

Bodite serčno pozdravljeni od nas vseh. Serčen pozdrav tudi preč. g. A. K. in vsem duhovnim prijateljem v domovini, od katerih se nisem mogel osobno posloviti. Iz Novega Yorka Vam bom bolj obširno pisal.

Nocoj o polnoči zapustimo Southampton. Z Bogom!

J. M. Solnce, am. misijonar.

V Rim. Dunajski romarski vlak s 1002 popotnikoma odrine v odčelkih 4. apr. o 1/2 12 opold z Dunaja. Zaslisanje pri sv. Očetu bo 15. aprila.

Duhovske spremembe.

V Teržaški škofiji: Preč. g. Karol Fabris, župnik pri sv. Jakobu v Terstu, je postal župnik pri sv. Antonu Pad. v ravno tem mestu. — Č. g. Fr. Nachtigal, oskerbnik v Valmovraži, bode oskerboval duhovnijo Sterno. — Č. g. Jož. Škerlj, duh. pom. v Sežani je dobil privoljenje v pokoj iti za eno leto.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. gosp. kaplan Jož. Laznik 2 gld. — „Nehotečiimenovanbiti za pirhe“ 2 gld. — Čast. gosp. kaplan V. Orehek 1 gld. — Prečast. gosp. župnik Mih. Tavčar 5 gld. — Ex amicis domestic. 4 gld. — A. V. 1 gld.

Za sv. Očeta: P. Kamnik 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Po čast. gosp. župniku Greg. Jakeljnu 26 gld. — Čast. gosp. župnik Lor. Krištofič 1 gld. 60 kr. — Po č. g. kapl. Lazniku z Verhnike 15 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Čast. gosp. kapl. V. Orehek 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Iz Spodnje Idrije 5 gld. 70 kr. — Jesenice 5 gld. — Nabirke od Sv. Trojice pri Mokronogu 2 gld.

(Drugi dar. prih.)